

SZENTE B. LEVENTE
Adomány

*magába fogadott az ég
szájrol szájra adják ezt is
kivágott és letarolt nyárfák között
csöppnyi csemeték*

Reveláció

*kiszámíthatnánk,
hol ér földet a fáról földre koppanó levél –
de minek*

Tűzbenéző

*a kivágott fák
tűz-szelleme, magányunk tar féltekén
szemünkbe váj*

A mindenség

*porszemben lakik a mindenség –
tükre, mása égi önmagának,
rég, szavak nélküli imáknak*

SZENTE B. LEVENTE (1972)
romániai magyar költő,
újságíró Bözödújfaluból
származik, jelenleg
Székelykeresztúron él.
1994 óta publikál. Hét
önálló verses-, illetve
mesekötetet jegyez, több
antológia társszerzője.
Verseit több nyelvre is
fordítják.

Emlék

*talán boldog az aki sír
ki a hosszú és kék csöndben a
lélek tükrére mindent felír*

*tisztán emlékszem
este volt: a
holdat néztük a virágot
s fejünk fölött
megváltásban ropogtak
a csillagok.*

Világló sötétségben

*mint régen
a meggyalázott korpuszok
vagy emberfélék fölött
a farkassá vált kutyák
percemberek lépnek felénk vakon
egymás lelkét taposva
ha kell száz fokon
földre koppanó
halott pillangó lét
Rómeók és Júliák kiégve
önfeledten egymásnak feszülnek
égig érnek
rések között
a sikongó
a mohó imák*

Hetedik mennyország

részlet a Sárgaház folyosója című naplójegyzetből

Úgy bánnak velem, mint egy kisgyermekkel,
mondtam apámnak, aki rég meghalt, de gyakran látom
fura és különös álmaimban, mindig abban a fekete bőrben,
szép fehér arcában hatvanévnnyi bölcsélet,
és amikor integet vissza nekem,
mostanában lehunyom szemem,
nem engedte sosem, megnézzem, hová tűnik, merre megy,
és ő hallgatott, kezének egy-egy mozdulatával jelezte,
ami történt, megtörtént, ami fog, az köztünk marad,
és gyakran kérdezik, hol jár most az eszem,
hová, merre tévedtem,
mire gondolok éppen?

Hogy mondhatnám el nekik, bárkinek,
hogyan gondolataim messze-messze,
távoli időkben járnak, hol dadogni tanult
a gyermek ember,
s hogy az egyetlen pajtása egy nagy és hatalmas úr volt éppen,
ki a világok közötti terek zöld és buja kertje közepén
a szűk ösvényre mutatott,
finom gyümölcsök és békés állatok mellett
nyelvi szóképeket úgy rakosgatott
egyik a másik mellé, akár a pályájukat lefutó
kívánatos csillagok.

És én érteni akarom,
megérteni az élőt, az elesett fákat,
azokkal együtt, kik a kert túloldalán
néha észrevétlen, de a félárnyékban őrt állnak,
azokkal együtt, akikről a pataksodrásban talált
szép kövek egy másmilyen világról mesélnek,
mégis, a nyomokat teremtőket eddig soha nem láttam,
hát megérteni akarom a hangokat jelentő alakokat,
az erős és lágú után kívánczó gyöngéden erőteljes
képnyomok tudatomba való érkezését,
az ismeretlen érzéseket, fülemnek is másmilyen
hangszíneket, az övékét is, kikről sejtem csak,
hogyan körbevesznek, álmaimban fölém hajolnak,
beszélnek, megérintenek, dédelgetnek, mintha
a lelkem titkaiba valakik belesnének,
ma is elhítenek velem,
ez lehet a hetedik mennyország.
Csak ez a bizonytalanság ne lenne.